

„Рідної Школи“ в кожній читальні, кооперативі та інших установах не сміє бракувати місячника „Рідна Мова“. Кожна хоч трохи заможніша родина, що дбає про виховання своїх дітей, повинна передплачувати цей часопис. В ньому найде кожний багато цікавого та корисного.

Часописом цим повинна зацікавитися й наша Лемківщина, бо в ньому поміщує редактор також статті про лемківський говір, лемківські одяги, назви сіл та міст.

Хто хоче познакомитися з тим часописом, замовить собі одне число карткою під адресою: „Ridna Mowa“ Warszawa ul. Stalowa Nr. 25. №. 10, та як перечитає це число, певно стане передплатником часопису.

Вадим.

Великі українські вчені

Українці так як англійці, французи, німці, чехи, мають також своїх великих учених і винахідників.

Недавно молодий український інженер Никола Ярмочук збудував новий рід залізниці, що зможе осягнути швидкість 500 км. на годину. Ту залізницю буде порушувати електрична струя. Замісць коліс прийдуть округлі кулі. На Україні за Збручем вже будують окремі шини, щоб випробувати ту нову залізницю.

В Празі цього року обходив 80-літній ювілей свого життя великий український вчений хемік і фізик Горбачевський. Зробив кілька винаходів, написав найбільшу на світі в українській мові книгу про науку хемію. За переклад тої книги на чеську мову, давали йому чехи 80 тисяч чеських корон. Однак він не згодився і сказав: „Нехай чехи вчаться по українські, коли очутуємо користати з тої книжки“. Який він великий вчений, вказує хочби те, що через кілька літ був ректором (директором) чеського університету в Празі. Вибрали його, українця, хоча мали досить своїх, чеських учених, такі великі його заслуги для науки.

Тепер є професор Горбачевський ректором українського університету в Празі. Отже бачимо, що ми, українці маємо своїх великих учених, з якими цілий світ числиться. Ми, лемки, мусимо видати від себе для української науки, таких великих людей науки, яких ще досі не було, щоби задивувати цілий світ! Тому всі до праці, до науки, до просвіти, проганяймо баламуту, освідомляймося національно!

Голосіться на розпродажців »Нашого Лемка!«

Ось, куди нам всім дорога

„Пролом“ — орган (часопис) бувших українців-московофілів, які вже вибили собі з голови шкідливу нашому народові московську баламуту кінчить велику статтю п.н. „Життя на могилах“ такими словами:

„вказуємо на необхідність покинути політику безпринципіальності (на „хіб траф“) і блукання в пітьмі по багнах і безпуттях та спрямувати наше народне життя на шляхи здорового, ідейного і творчого розвитку.“

Спроможність того розвитку ми бачимо виключно тільки в консолідації (зєднанню) усіх наших, нині розсіяних народніх сил і чинник в на платформі (підставі), яка має нині найтривкіші і найреальніші основи, а якою є платформа української національної ідеї“.

Як бачимо, не всі вже нині ніби „руски“ (кажемо „ніби“, бо вони не є жадними москалями) є такі глупі і вперті. Багато вже з них прозріло і навернулося до української справи. Це власне всі ті ідейні та чесні давні прихильники „старої партиї“, які вже побачили, що нинішня „рускість“ відбігла далеко від ідеалів Наумовича, що то є вже числа баламута на шкоду українського народу. Тому вони визбулися ненависті до українства, яку їм впоїли московофільські вожди, призналися до помилки і приступили до чесної, витривалої і зацікавленої праці над добуттям кращої долі нашему українському народові. З тих чесних давніх ніби — „рускіх“ повинно взяти собі примір бугато наших збаламучених лемків.

— 0 —

Табори відосінення в Польщі

По вбивстві мін. Перацького, рішила Рада Міністрів в кількох містах Польщі оснувати концентраційні табори (відокремлення). Утих таборах примістили би на три місяці або й на довше особи, які ведуть протидержавну роботу і загрожують публичній безпеці та прилюдному порядкові.

Свято української молоді у Львові

Після величавого свята посвячення прапору української кооперації, відбулося у Львові, як щороку, також величаве свято української молоді, що вчиться у школах Товариства „Рідна Школа“. У тім святі взяло участь понад 2.500 наших молодих дівчат і хлопців школярів. Приїхали навіть з краю учні українських шкіл зі Станиславова, Стрия, Рогатиня, Лагодіві Кременяця (Волинь). Програмою свята були прекрасно виведені гри і забави та похід нашої молоді від найменших діточок до найстарших.

В святі взяло участь понад 15 тисяч українських громадян.

Приєднуйте нам нових передплатників, щоби світло правди заходило під кожну лемківську стріху. Ніхто нам не поможе в нашій твердій долі, як самі не будемо вчитися, цінити нашу національну гідність.

І гуцули мають окрему газету

В Коломії почав виходити двотижневий часопис, присвячений справам Гуцульщини „Гуцульське Слово“, Зелена Гуцульщина подібно, як і ми лемки, має також свій український національний часопис.

Добрі взаємини між Німеччиною і Польщею

В місяці червні бував у Варшаві німецький гітлерівський міністр Геббельс, де мав якісь наради з маршем Пілсудським. В той день декілька жидів демонстраційно позамикали до половини склепі. Геббельс відвідав подорожі Краків, де звидів деякі німецькі історичні памятки.

Нема роботи у Франції

З причини крізи звільняють у Франції робітників-чужинців. В останнім часі виїхало з Франції до Польщі 2.500 звільнених робітників, які ще до недавна працювали в французьких копальнях. Незабаром мають видати з Франції ще 3.000 робітників, що походять з Польщі.

Як є деінде

Польські часописи пишуть нераз: у нас є зло, але деінде є так само зло. А чим часом у сусідній Чехословаччині, хоч є зло, але селянин дістане за 1 яйце 3 пачки сірників, за 2 яйця 1 літру нафти, а за 1 яйце 1 кг. солі. Так є деінде.

Новинки

Курс віправи шкір

Дня 22. червня почнеться в роботні Петра Карпяка у Львові, привул. Курковій 11-а шістьтижневий курс віправи шкір на кожухи з домашнього і дикого звіря, як також шиття камізельок, шапок, рукавиць і жіночих сердачоків.

Навіть там крали!

„Пролом“, орган гурта вchorашніх москофілів, що чесно визнали свої помилки й протиставляться злочинній акції (діяльності) Бачинських і комп., в малім фейлетоні (оповідання) під заг. „Сміло ступай отцез слідами“ м. ін. пише:

„Нема то як традиція (пошана для старовини). Без традиції народ нічого не варта! Тому хай живе традиція — хотя б традиція злодіїв!

Нема то як „прямолінійний та самоогвержений“ руський патріотизм. Ліпше обікрасти самому народні установи, чим допустити до того, щоб вони дісталися в руки українців! Так горляють цілком отверто наші „яскіньофи“ з Валової 14 і Руської 3. Хай живе готентотська етика і мораль.

Тою „славною“ традицією перенялися до шпіку і костей наші „передові“ патріоти. Не пощалили навіть того „лобного місця“ — Талергофу.

Тайною полішинелля для всіх талергофців є, що в 1915 р. поредано з Росії кілька десятків тисяч корон запомоги для талергофців. Користуючи з того, що все треба було робити в тайні, самозваний Комітет, котрий гроши пірвав у свої руки, полагодив розділ дійсно дискретно, але так дискретно, що загал талергофців ні з тих грошей не користав, ні довідався, хто їх розібрал.

Много було „званих“, але мало „ізбраних“!

А вже ті, що найбільш потрібували, ті почорнілі з голоду по перебутім тифі селяни — нічого не дістали.

Ті самі патріоти, що відважилися в тюрмі обкрадати своїх товаришів недолі — нині грають першу голь на різних талергофських зіздах“.

Ось бачимо, яких „проводирів“ мають деякі ще збаламучені лем-

ки. До тої самої кумпанії належать і ті, що видають криницького „Лемка“. І ті люди хотіли б бути провідниками Лемківщини, коли мають такі нечисті руки? Ге з ними! Ми свідомі лемки, виметемо сміття з нашої Лемківщини!

Ті, що хотіли окремого єпископа

Довідуємося з певних жерел, що головним „створителем“ окремого єпископства на Лемківщині був адвокат із Криниці д-р Гнатишак і компанія. Він з д-ром Сьокалом, адвокатом в Горлицях, їздili мінулою року до міністерства освіти у Варшаві, щоби лемки дістали окремий буквар. Вчора ширили оба на Лемківщині релігійну сварню, щоби скріпити вигбаючу „руськість“ на Лемківщині. Сьогодні захочується їм окремого „біскупа“. А що буде завтра?

А з того лемкам така користь, що замісць єднатися, організуватися економічно і національно, один на другого цкуют, а все з вини різних Гнатишаків, що баламутять темних людей і чим більше за ними народ іде, тим більше попадає через те у ще більшу біду.

„Нова Зоря“ з дня 24. червня ц. р. пише: Урядова „Газета Польська“ подає, що в Товмаччині (коло Станиславова) в селі Лещівці, українці висипали могилу на честь поляглих. Старці і діти полягали довкола могили, щоби поліція не могла її розкопати. Вони лежали так 24 години. Тоді поліція р'шила усунути їх силою. Та з гурту посипалися на поліцію каміння. Один поліціянт тяжко ранений. Поліція дала сальву в воздух. Доперва при помочі війська зі Станиславова усунули сторожу і могилу розкопали.

На часі: Як приготовляти безалькогольні напитки та використати овочі й городину, довідається з книжки д-р Софії Парфенович п. з. „Овочі, ярини та безалькогольні напитки“. Ця книжка, видання Т-ва „Відродження“, 72 стор. друку, багато ілюстрована, в ціні тільки — 80 сотиків. Замовляти в Т-ві „Відродження“, Львів, вул. Домініканська 11. До набуття в книгарнях та складах „Народної Торговлі“ у Львові і в краю.

Чи ви вже подбали, щоб і у вашому селі засновано читальню „Просвіти“? Коли ще ні, пишіть до головного Т-ва „Просвіти“, Львів, Ринок 10, а вони вишилють вам вказівки та статут, бо школа кожної хвилини. Чим більше буде освідомлене ваше село, тим будете краще жити.

Смерть православного священика в церкві

У православному соборі в Рівні на Волині дійшло до бурхливих заворушень поміж москалями і українцями на тлі спору, в якій мові мають відбуватися богослужіння. Москалі напружували всі сили, щоби не дозвістити до висліду голосування в їх користь. Приявний в той час у церкві о. Чайковський так перевнявся тим, що помер нагло на удар серця.

Свідомі лемки не бажають собі підюджування брата на брата і огидних напастей

Заява свідомого лемка

Отсим повідомляю вас, що отримав окаже число якогось „Лемка“, котрий дуже накидуєся на наші часописи: „Народня Справа“, „Наш Лемко“, „Н. З.“ і „Український Бескид“ і навіть в малюнках в великім пониженню згадані часописи представляє. По перечитанню першої статті, так мене розлютила та їх паскудна напасть, що я зараз „Лемка“ пірвав і кинув в піч, бо він не тілько що кидається на українську пресу, а то і ще і на церков, а я яко український патріот і ревний християнин взяв собі за обовязок нищити, та не поширювати такі часописи. Шкода, що не знаю назвиська того редактора, але знаю, що не може зачислятися до інтелігенції і моральних людей, коли він з таким пониженнем кидається на порядних.

Ф. Ціслінський

ВЕЛИКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

в передплаті
ВИДАННЯ ІВАНА ТИТОРА виходить щомісячними триаркушевими зшитками, багато ілюстрована, великого формату, об'ємати буде понад 600 сторін друку.

Передплата: місячно 1·20 зол., чвертьрічно 3·50 зол., піврічно 6·— зол., річно 12·— зол.

Передплатники, що надішлють передплату цілорічну згори одержать

даром трикотажну мистецьку обортку.

Адреса: Новий Час, Львів, Косцюшка 1 а

На дорозі.
Чого ти плачеш?
Мама дала мені метрику уродження, щоби я запіс до школи, а я загубив.
Ну то що?
Тепер знову мушу родитися.

Як доглядати малі діти.

Закорінилося багато різних немудрих вірувань між нашим народом, які є дуже часто причиною різних хвороб, недомагань, а часто приспішують смерть малих дітей. І так: не треба ніколи сповивати дитину тісно, бо це для неї мука! Від тісного сповивання дитині душно. Тіло в неї терпне, бо кров не кружляє правильно, дитина пріє, кричить і спить неспокійно. Це бабська вигадка, що як несповивати дитину, то вона буде крива, або горбата. Горбатіють та калічіють діти від недогляду, через брак відповідного корму та від поганого воздуху в хаті.

В перших місяцях годувати дитину тільки груддю. По пяти місяцях кормити коров'ячим молоком по половині з водою. Але молоко й вода все мусить бути **переварене** та держане в найкращій посудині та чистоті. Не годувати дитину часто, або як тільки кричить, плаче, бо може її мокро, тісно, або дещо її кусає! Через часте годування буде дитина хворіти на житівіт. Кашу, булку, бандурку можна потрошкі давати дитині тільки тоді, як показалися зубки. Ніколи натомість не вільно давати дитині гумової соски, пипки, або жвачки з хліба, бо жвачка найбільший ворог дитини. В ній хороба й зараза. Запитаєте чому? Перш за все тому, що за руками переноситься багато різних зараз (бакцилів), жвачка паде дитині на землю, по землі хо-

дять різні люди, там є різнопородні пльвотини, відпадки й заразки, якими не дистергаємо голим оком, однака вони можуть через такі жвачки легко дістатися до здорової дитини, викликати хоробу, та смерть дитини.

Не вільно також ніколи цілувати дітей в уста. Не позволяти чужим брати дигину на руки! Часто купати дитину. Кожного разу, як купається, **мити голову дитині.** Не запускати на голові дитини бруду й струпів. Це найпоганіша бабська вигадка, що голову не треба мити. Частенько промивати й оченята, щоби не закисали.

Не колисати дитину, бо це її паморочить голову; дитина спить добре й без колисання. Дуже некорисно є лишати дитину під опікою няньки недоростка, бо з того буває багато дитячих хорів і каліцтва. Як заслабно дитина, то не — гай часу й неси її до лікаря, **ніколи** не шукай поради у „нашаки“—ворожки, шептух та знахорів.

Комнату, де ховаються малі діти держати все в чистоті, обстановку — статки — меблі обтирати мокрою штаткою, не жалувати дитині сонця, бо сонце великий приятель здоровля дитини. Бо тільки в чистій, здоровій хаті — чесна люба дітвора — челядь, а в здоровому тілі — все здорована душа

— о —

Поради

Вп. М. Зен. Прелуки: питає, чи вільно збирати ягоди в лісі, чи за це муситься платити?

Відповідь: Збирати ягоди, борівки, суниці, черниці, малини вільно й треба, бо це може принести гарний дохід господареві, однака треба зважати на сажінки по зрубах, не нищити культури ліса (молодої годівлі). Власник ліса може заборонити збирати різні лісні овочі та ягоди, якщо не перестерігається цього припису. За лісні ягоди ніхто не має права стягати оплат ніданин (мірошного), як також грабити, товчи збанки, посудину, ловити, страхати, переслідувати; протягі випадки треба повідомити владу, подати такого до суду, зокрема донести нам, щоб не повторялися подібні випадки, вкінці — де не було через довший час заказу збирати ягоди, ніхто не має права вводити такої заборони, бо як в наших горах повідають, „ні він не сіяв, ні не плекав — лем Панбіг дає — Сам родить, яка йому

пinya, кой му ся не допче, лем на хосен йде“.

Впр. о. Андр. в справі прода-жі букового дерева — подаємо до відома, що стараємося про місце збути букових сяг, просимо тому всіх, які раді би навязати з тут складами опалового дерева торгово-вельні звязки — подати нам **прав-диву ціну дерева**, тоді зможе-мо робити заходи. „Центросоюз“ думає також над цею справою, бо місце збути буде.

Вп. „Савка“. Маю молодого коня, добре тягне, однака при орці або в лісі, як іде під гору, стає, мотає головою та паде. Яка при-чина?

Відповідь: Знаємо з досвіду, що здоровий, незноровлений кінь повинен тягнути все однаково, а падання „шпотання“ коня спричи-нє зле заложений хомут, посто-ронки; тягар, який напирає на гор-тань коня, як іде до гори, дусить його, коневі запирає віддих, тому кінь круить головою, роздуває ніздра (бо хоче зловити воздух — відсапнути), та паде. Тому треба провірити, чи хомут не є тісний, малий та перевадити нижче посто-ронки, як також добре провітрю-вати стайні, щоб не було в ночі задуху та нечистоти. Стіни вибі-лити.

До Братів Воробличан в Америці

Отсим повідомляємо, що одер-жали ми цінного листа, писаного Вп. Остапом Козмою до нашої Ре-дакції, як також 22 ам. дол., які по Ваших вказівках призначено на бажані Вами часописи для Ваших односільчан обох Воробликів ко-ролівського та шляхотського.

В імені братів Воробличан дя-куємо щиро Вп. Остапові Козмі, яко секретарові, О. Сеньчакові, яко голові амер. Комітету, Ю. Вітика, яко касієрові та Всім, які своїми датками причинилися та будуть в будущності помагати Своїм Братам в Старому Краї до пізнання тої правдивої дороги.

Сподіємося, що за приміром Бра-тів Воробличан підуть масово всі Лемки за Океаном та піддержать наше видавництво, яке одиноке піднялося важкого завдання поши-рювання того українського знання національної свідомості на Лемків-щині.

Остасмо з просвітянським привітом
Редакція »Нашого Лемка«.

Примітка: Зокрема пишемо ли-ста до Комітету та до вказаної Чит. »Просвіти« на руки Ст. В.

Не вільно бити дітей в школі

Міністерство освіти видало розпорядок, яким забороняє карати дітей в школі. Такого учителя, що вдарить школяра, або каже кляча-ти на горосі, гречші, чи завдасть іншу болючу, тілесну кару, звільнить влада з посади. Бо не вільно знуватися над чужими дітьми. Учитель повинен бути другим бать-ком, який веде діти добрими при-мірами до пізнання багатьох не-знаних її обставин.

Жорстокого аби „нервозного“ у-чителя треба напомянуть, якщо об-ходиться з порученими йому дітьми невміло, гостро, однака, як не поможет таке прохання, повинні батьки потерпівших дітей донести про це шкільній владі, а той даль-ше. Днесь хліб тяжкий — багато на його жде!

Зокрема перестерігаємо батьків лемківської шкільної молоді, де не надто людяно (як з багатьох дже-рел всім відомо!) поводяться учи-телі з дітьми в школі, щоб знали, де шукати правди.

Наш Лемко

РІК I.

Ч. 13

Львів, 1-го липня 1934

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 57-90.
NASZ ŁEMKO, LWÓW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1·80 зол., Чвертьрічно 1·— зол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1 ам. дол. або рівновартість.

Лемківський Вечір у Krakovi

Українське студенство в Krakovi за почином студентів лемків, намітило собі на літні вакації новий та хосенний плян праці, а саме улаштувати прогулку на Лемківщину. То му, що Лемківщина є для „других сіллю в оці“, а українці не так ще, якби то повинно бути, цікавляться тою так для нас дорогою частиною Нашого Краю — симпатики (великі прихильники) Лемківщини утворили „лемківський комітет“ та постановили в той спосіб пропагувати та запізнавати українське громадянство та студентів з Лемківщиною.

З того приводу уладжено дня 24. травня т. зв. „Лемківський Вечір“, в якому взяли участь тов. Жидяк Володимир, Зремба Ярослав та Гринишин Тарас. Бесідники представили дійсний стан, який витворився на Лемківщині. Старалися подати причини того лиха, та як ті відносини належить уздоровити.

По рефератах відбулася дискусія, в якій обговорювалося грошеву стопінку оттакої прогулки та всі висказувалися за тим, щоб частіше улаштовувати оттакі дискусійні вечорі.

„Лемківський вечір“ — викликав у всіх дуже міле враження та велике заінтересування так серед студенства, як теж у старшого громадянства, чого доказом була велика кількість учасників! Головну заслугу приписати треба прелегентам, які вмілим підходом до тої справи та в приступній і цікавій формі передали свої спостереження по Лемківщині — слухачам!

Дійсно треба ствердити, що це один з найкращих, які дотепер відбувалися вечорів, а слід би улаштовувати таких вечорів більше!

Від цілої Лемківщини, вітаємо такий здоровий почин українських студентів у Krakovi. Честь вам і

слава за працю в користь Лемківщини! Думаємо, що за почином Krakівського студенства, помандрують й інші гуртки у чудові лемківські Карпати, щоби відігнати здоровим гірським повітрям і віднати життя і боротьбу дорогої нам всім Лемківщини.

Величаві стрілецькі помишки в Станиславові

Під час Зелених Свят уладжено в Станиславові величавий похід на стрілецькі могили. Він був може навіть величавіший як у Львові. Взяло в ньому кільканадцять тисяч громадянства, передусім зорганізованого селянства, навіть з других повітів. Кожний зорганізований гурт ніс вінець. Було їх 218, богато плетених з тернини. Усе відбулося в найбільшім ладі.

Смертельний замах на польського міністра

Дня 15. червня ц. р. виконано у Варшаві револьверовий атентат на міністра внутрішніх справ Броніслава Перацького. В моменті, як мін. Перацькі вертаючи з міністерства внутрішніх справ увійшов у передпідсінок дому при вулиці Фоксаль 3., справник атентату віддав до нього 3 револьверові стріли. Один стріл ранив його тяжко в голову. В дві годині пізніше мін. Перацькі помер.

Справник атентату віддав під час втечі кілька стрілів до здоганяючого його старшого постурункового поліції й ранив його в руку. Під час дальшої погоні справник атентату кинув також бомбу, яка не експлодувала і зник в одній бічній вулиці. Досі його не арештовано.

В звязку з цим атентатом поліція перевела масові ревізії й ареш-

тування у Варшаві й у цілому краю. Назначили 100 тисяч злотих нагороди за викриття вбивника. Тіло пок. міністра похоронили в Новім Санчі, в його родинному місті. Ціла Польща в жалобі.

Кожний свідомий українець передплачує місячник — „РІДНА МОВА“ —

Передплата 6 зл. річно. 3 зл. піврічно.

Редактор Проф. Dr. Iwan Ogienko.

Адреса:
Warszawa, ul. Stalowa 25 m. 10.

Wyciąg z protokołu wspólnego posiedzenia niejawnego.

Sąd okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w składzie: S.S.O. T. Będaszewski jako Przewodniczący, S.S.O. Dr. J. Locker i S.S.O. Dr. Dworzak jako głosujący w sprawie konfiskaty Nr. 12. czasopisma pt. „Nasz Łemko“ z datą, Lwów, dnia 15. czerwca 1934 do Sygn. VI. I. Pr. 166/34. na posiedzeniu niejawnem w dniu 15/VII. 1934 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia:

uznać za usprawiedliwoną dokonaną dnia 11. czerwca 1934 przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma pt. „Nasz Łemko“ Nr. 12. z datą Lwów, dnia 15 czerwca 1934 zawierającego: w artykule pt. „Jak widbuwsia niby — Talerhojski Zjazd u Lwowi“ w ustępie od słów „pid sylnoju“ do słów „policji“, w ustępie od słów „a dekotrii“ do słów „ludej“, w ustępie od słów „Ot“ do słów „Nakazaw“ znamiona wyst. z art. 170 kk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego.

Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze I to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w §. 21. ust. druk. z 17/12. 1862. Dzpp. Nr. 6. ex 1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 złotych.

Uzasadnienie.

Ogłoszenie drukiem wymienionych wyżej artykułów ma na celu szerzenie nieprawdziwych wiadomości, które mogą wywołać niepokój publiczny.

Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione.

Przewodniczący:
T. Będaszewski wr.

Protokulant:
R. Barszak wr.
Za zgodność Lipanowicz st. sekretar.

Виповіджмо війну темноті і баламуті!

„Наш Лемко“ в кожній лемківській хаті!!

Післяпіврічні міркування.

З великою радістю на серці і задоволенням кінчимо перший піврік нашої милої та вдячної праці. Зато короткий час багато ясного світла Правди понеслося у наші дороги лемківські Карпати. Неодин дотепер ще, може не зі своєї вини, впертий, став хитатися, багато нерішених, в котрий бік їм іти, поставили перші певні й тверді кроки на національнім біті шляху, а ті вже свідомі ще більш закріпилися у великій та могутній українській національній ідеї.

І ми з того тільки радіємо! Дуже тішимося, що довголітня темнота та баламутство зникає з нашої любої Лемківщини. Аж серця наші ростуть, коли бачимо, що наш наймільший брат, лемко, проганяє зі своєї хати цю темноту і баламуту, котра нам стільки лиха завинила, через яку тепер так гірко бідуємо. Бо дійсно якби не ця темнота і чужа баламута, наша рідна Лемківщина не так тепер виглядала би. Нашою задачою, нашим найширішим бажанням є цю власне темноту і її рідну сестру баламуту раз на все прогнati з наших коханих лемківських гір. Та темнота і баламута є нашим найбільшим нещаствам. Тому **проч з нею!** Виповіджмо її найзавзятішу війну на смерть і життя!!!

Бо подумайте. Хоче добрий чоловік, свій брат, неодного доброго навчити, показати нашему лемкови, а баламута і темнота заступаєт йому дорогу і на ціле горло „Зардекат“: *Hi!* Най буде так, як і було, хочби і найгірше! Та баламута і темнота є нашою найбільшою колодою, яка замикає нам дорогу до нашого щастя. То бачимо не лише ми, але на це саме звертають нам увагу наші Братя за морем, котрі, хоч не на рідній землі, між своїми, але на далекій чужині, прозріли і дали тій проклятій баламуті і темноті обухом по голові і гострим штовханцем відтрутили їх від себе.

Тож і ми за прикладом десяток тисяч наших наймільших, найдорожчих братів за Океаном, замкнім нашу гостинну хату на — чочири спуски, перед тою паскудною темнотою і баламутою, а відчинім як найширше перед українською національною свідомістю! Гість в дім Бог в дім. Українська національна свідомість в нашу хату, щастя добро в нашу хату!

А хто ж цю національну свідомість вам приносить? Хто ж бажає вам з цілого серця, та хоче вам дати щастя, добро, достаток? Хто ж хоче збогатити ваш розум, щоби ви не давалися оциганювати різним підлим туманерам і дурисвітам? Хто ж учиє вас кращої господарки, щоби ви павіть на найбідніших, камінистих ґрунтах могли краще жити? Кожж найбільше серце болить над тим, щоби ми, лемки славні на цілий світ, гордісь великого 40-мільйонового українського народу — між собою за чужий підшепуванням не гризлися на вірах і на національноті?

Хто ж вас вчить єдності, згоди, взаємної любові і помочі та пошані? Хто тягне до того, щоби наша дорога, а так бідна через цю баламуту, Лемківщина, стала найбогатшою, найкраще зорганізованою, найсвідомішою, по просту, щоби очі всіх були звернені як раз на нашу Лемківщину? Хто ж до того тягне, щоби на нашій Лемківщині було найкраще поставлене молочарство, пасічництво, садівниц-

так, а все лиш через цю темноту і баламуту?

Від пів року до того стремить і змагає „Наш Лемко“, наша найліпша широ лемківська селянська українська національна чачопись! Тому **всі, як один і одна до великої громади передплатників „Нашого Лемка“!** Кождий нехай уважає собі за **найбільшу честь стати точним передплатником „Нашого Лемка“!** В кожнім свідомім селі нехай буде **по кілька десять передплатників „Нашого Лемка“!** Нехай принайменше один свідомий лемківський юнак в **кожному селі** займється розпродажею „Нашого Лемка“. **Присилайте дописі про рух і життя в лемківських селах! Всі до книжки і науки!** Хто має талан, хай бере за перо, пише вірші, оповідання, а може навіть повісті, нехай це все надсилає до „Нашого Лемка“ до друку.

Присилайте передплату! Приєднуйте нових передплатників!

Скажім собі (а ми завзяті!) і дотримаймо слова: **В другім півріці 1934 року мусить бути „Наш Лемко“ в кожній лемківській хаті!!** Напевно буде і буде ще кращий та цікавіший й буде виходити щотижня, коли **всі** без різниці, чи в гуњці, чи в міській блузі, чи з краваткою, чи без, чи в духовній реверанді, чи газда чи парубок, чи газдиня, рука в руку, в згоді будуть витревало і завзято працювати над прогнанням баламути, а над піднесенням національної свідомості на Лемківщині. **До завзятої муравлиної праці!** Добро нас всіх того вимагає.

Чому ви ще досі не вислали передплати на другий піврік?

Про лемків говорить цілий світ

Недавно литовська газета „Вільнюс Ритоюс“ у Вільні (в північній Польщі) написала в кутку п. н. „З українського життя“ — довгу статтю п. н. „Церковні справи“. В тій статті було представлене відокремлення Лемківщини від перемиської дієцезії і установлення для неї окремої адміністратури. В газеті підчеркнено політичний характер того потягнення.

Дбайте про рідну мову!

Кожному з нас дорога рідна мова, кожний, в кого ще шире серце, кого не зіпсували всі лихоліття, які ми пережили, кожний послуговується рідною, матірною мовою.

Кожний, хто хоч трохи свідомий того, що ми переходили за час шести соток літ, цебто від часу, коли ми втратили свою державу, знає, що якраз рідна мова була тою силою, що вдергала нас від цілковитого знищення та розбиття, що врятувала наш народ від загибелі. Те саме бачимо не тільки на нашому прикладі. З історії ріжних народів, нераз навіть дуже великих та могутчих, бачимо, що вони ниділи та пропадали, як зачали нехтувати своєю рідною мовою, цуратися її, приймати за свою чужинецьку мову.

Та мало є свою рідну мову любити й нею говорити. Цю мову треба пізнавати, вчитися, її знати. Бо знати рідну мову — це, ще не те саме, що говорити чи писати такою мовою, що нею говорять в нашему селі, повіті, або окрузі. Це буде тільки знання якогось відлому нашої мови, отже на приклад лемківського, бойківського, гуцульського чи іншого, а такий від ом-

зовемо „говором“, або, як кажуть „діялектом“. Кожний говорів має свою красу, свої питомі звороти та слова. З тих усіх говорів, що різняться від себе чи наголосом, чи вимовою, чи врешті складом,твориться щойно „літературна мова“, цебто мова чиста, багатство мови без ніяких домішок, така, якою ми всі повинні говорити й писати, щоби ми могли станути на рівному ступені з іншими культурними народами. Щойно тоді, коли всі володітимуть гаразд рідною мовою будемо могли про себе сказати сміло, що ми культурний народ, бо щойно тоді добудемо тривку основу нашого національного існування. Рідної мови треба вчитися, бо її знання саме із себе не приходить. Дома, від родичів та рідні вчимося говорити рідною мовою, але такої науки замало. Ось докази, що їх по даю на прикладах: літературне слово „батько“ вживався в різних сторонах різно. Одні кажуть „батько“ другі „отець“, інші „тацьо, татцьо“ ще інші „пєдъо“, няньо. Літературне слово „соб“ виговорюють одні „соби“, інші „сой“, ще інші „си“. І таких прикладів можна подати безліч. А тим часом в куль-

турного народу не так повинно бути. Для одного народу існує тільки одна мова, якою повинні всі покористуватися.

Добре, але дех мови? — спитає де-хто. Нинішня школа нам цього знання не дає, де шукати Його джерел?

На це відповідь проста. Живе у Варшаві, на еміграції, наш вчений знаток рідної мови, що вже від двох літ видає там місячник, який зоветься „Рідна Мова“. Редактор та видавець цього місячника, професор Іван Огієнко, поставив собі за мету, помогти нашим людям вивчитися нашої правдивої літературної мови та в своєму місячникові містить різні статті свої та інших письменників і знавців мови. В цім виданні вказує, як треба правильно говорити та писати рідною мовою, як ця мова творилася, подає слова, яких не треба вживати, бо вони чужі й для нашої мови не приносять ніякого пожитку. В „Рідній Мові“ находимо також початки науки рідної мови для малих дітей, та інші корисні поучення й завважи. Обов'язком кожного громадянина-українця є запізнатися з цим виданням. Ціна Його не велика, бо ледви 6 зл. на рік, а передплату можна посыпати частинами. В кожному селі, в кожнім нашім кружку

Осин Костаревич.

Одної ногі

(З талергофських оповідань).

Від землі солома таки цілком зігнила. Порушили цього гною ніхто не мав відваги, бо дусило від випарів. Зверху воші тягали стебелини, кишіло від тої гидоти.

Вигнанці лежали густими рядами, а вошівня мандрувала по їх знеможених тілах з одного кінця бараку у другий. Біля чотирьох сотні людей в шестому бараку дусилося, воркотіло, кашляло. З залізної печі заносило димом, а одиночка ліхтарня, що висіла на середині, давала більше смороду, чим світла. Холод пройшов до кости, що годі було заснути.

— Василю, ти спиш? — почувся шепіт в одному кутку.

— Де там сон! — зашептав хрипливо Василь. Одна думка жене другу, думаєш, думаєш і не передумаєш. Що там у нас на Рідній Землі?

— Всі лігаємо туди думками, а гніємо ось тут. Боже!

По хвилі з другого кутка почулася тиха розмова.

— Як думаете, чи довго це потягне?

— Що?

— Ну, ця війна проклята!

— Довго не довго, але три-чотири місяці потріває.

— Господи, то щеб два місяці ждати?

Втихли. Ждали довгі три літа на волю і вернули каліками оба.

— Ах до чорта, не витримана година з вошами — засичав хтось.

— Господи, возвах к Тебі..... услиши мя Господи... Воздіяні руки Твоєю.... молився старий панotteць.

На дворі тиснув мороз. В бараку пара замінялась на холодні каплі, що спадали від даху на лежучих. Вигнанці гніздилися в солому і закручувалися шматами. Роззуми чоботи, терли руками закостені ноги.

— Ха-ха-ха! У гааа! Ааа! — разнеслось нараз у цілому бараку диким, грізним реготом.

Сотні голів піднеслись. До бараку вбігли вартові. Регіт не вгавав. Не то сміх жахливий, не то крик болю, гомонів, аж дрож проїмала. Вартові кинулись у ту сторону. З землі відірвалась наремно якася постать.

Наче тінь шаленим біgom пігнала між рядами лежучих. Зупинилася на мить біля ліхтарні. Очі стовпом,

волосся зіжене, лице страшне, по-російським волосом, голий, лиш на плечах тороки старої сорочки.

— Збожеволів, збожеволів! — понеслось по рядам. Це той Степан Далян, що його закутого в кайдани з Бойківщини аж сюди привезли. Щойно вчера розкували. По двох місяцях.

Вартові зближились із двох сторін із наїженими штиками. Степан не ждав на їх. Одним скоком був на дворі і з реготом несамовитим пірнув у темряву між бараками.

Вартові осатаніли. Кинулись бити й копати лежучих. Гнали всіх, як стій, на двір до провірки.

Вибігали дрожучі, напів голі, босі, побиті. Уставлялись довгими рядами на скринчому снігу.

Числили їх довго раз і другий і десятий. Тих, що впали на землю копали і товкли прикладами крісів, але вони вже не вернули до бараку. Над ранком повезли їх »під сосни«.

Степан Далян не шутів довго. Притих, не кричав, частіше був веселий. Згодом син бойківських гір за кусник хліба показував »штуки« й остав смішаком у Талергофі.

Як запобігти та берегти домашні тварини перед пошестями?

Різні пошести нападають на худобу та чинять велику шкоду в загальному громадському господарстві, тому не від біди буде добре—нагадати про способи, яких слід вживати, щоби не допустити пошестям розповсюджуватися. Для цього треба: що року кілька разів добре вичищати, провірювати, блити вапном хліви, кошари, загони, обори, стайні та всі інші приміщення, де держать худобу та птицю.

Нової, купленої на ярмарках, худоби не становити тижнів зо-два вкупі з тою, що вже раніше була в господарстві.

Не виганяти скотини на злі, непевні пасовиска, на яких уже худоба діставала зарази.

Не дозволяти чужим людям, особливо ж тим, що раз у раз (Беркам-Хасклям-ганделесам) пораються біля худоби, ходити по стайнях та хлібах і дотикатися здорової скотини, бо через дотик переносяться різні заразки.

Треба стерегтися ярмарків, заїздів (постоялих дворів-шоп) та спільніх ясел, водопоїв, корит. Краще ж у дорозі користуватися з власних відер та годувати коні біля своїх возів.

Як близько почне виникати пошесті спровадити ветеринара, щоби пощіпив тварину.

Хвору скотину все відокремити від здорової.

Як пропаде (здохне) з пошести яка скотина, не слід здирати з падла шкіри, а закопати з шкірою у землю хоч на 1 метр. Закупувати треба на падалищах (цвинтариськах), або по таких місцях, де ніколи неходить та не пасеться худоба. (Є устава, яка дбає, щоби в кожному селі було особливe місце для закупування падла).

Ці засади треба пильно берегти бо краще уникнути великого лиха — при дрібнім вкладі (вапно—час прогаяний на приведення чистоти) — такого лиха, що, як і голод, пожежа та неврожай, буває найбільшим нещастям для хліборобів, та сільських господарів.

Вкінці кожний свідомий господар повинен запренумерувати собі часопис „Народню Справу“, яка виходить що тижня, є дуже цікаво, приступно писана, бо веде українське село на здорову дорогу та кромі того дає кожному точному (ретельному) передплатникови грошеву підмогу за погибшу рогату тварину. А варто й часопис мати та бути забезпеченим перед нещастям, бо стереженого Бог стереже.

Культурно-освітна праця в Куньковій та Ліщинах, повіт Горлиці

Молоді хлопці і дівчата села Кунькова, горлицького повіту, охочі до праці. За порадою свого О. пароха Горчицького, що мешкає на другому селі в Ліщинах і сам не може помагати їм у праці, запросили собі до помочі його швагра, студента, що на весну перевував в Ліщинах. Під його проводом підготовили представлення і навчилися пісень на мужеський хор. В місяцях марі і квітні відбулися 15 проб, а потім 15. квітня т. є на провідну неділю виставили дві комедії пн. „Пан Писар“ та „Такий тепер світ настав“. О а представлення перейшли з повним успіхом. Дивуватися можна, як гарно відограли свої ролі майже всі актори, хоч декотрі щойно перший раз виступали на сцені! Особливо подобався гостям син важного газди, п. Співак у головній ролі — яко „писар“. Його гра та добра характеризація, викликали бурю сміху та опле ків.

На закінчення відспівав хор, зложений в більшості з цих самих аматорів, кілька гарних, народніх пісень. Дохід з представлення призначено на закупно корисних книжок.

В селі Ліщини зорганізувала їмость, п. Горчицька, церковний

хор, зпочатку зі самих дівчат. Перший раз виступила з ними в церкві на св. Різдво, а потім в кожне свято. Усім людям дуже подобався спів хору та ціле село вдячне їмості за її труд.

По Великодніх Святах їмость доповнила хор хлопцями, а навіть декотрі газди радо приходять на проби і вчаться співати. Є надія, що в найближчому часі ліщинецький хор співатиме вже Службу Божу на чотири голоси.

Крім цого О. Горчицький провадить проби представлення. Незадовго виступлять ліщинецькі аматори перший раз на сцені та маємо надію, що не дадуть завстидатися більш досвідченим Кунковянам.

Кажуть, що тільки початок трудний. А оба ті села, Кункова і Ліщини, почали вже рухатися та певно й надальше будуть гарно працювати. Противно молодіж третього села, Білянки, що належить до цеї самої парохії, пішла іншою дорогою. Знають про це добре місцеві свідомі громадяни. Знають також, чому „пан лісничий“ кличе до себе білянецького „жака“ та „плюнкою“ його частує. Чи не ліпше Білянчанам йти слідом двох перших сіл?

В нас на Лемківщині

В нас на Лемківщині є села рядами;
Стойте тут дві гори, з такими назвами:
Одна зветься Пітрус, друга Цергова,
Де то недалеко була фортеця Військова.
Між тими горами є село Завадка,
Тягнеться простенько, як через воду кладка.
Тут, в тому селі, в долішньому кінці,
Живуть собі лемки самі українці.
А там в горішньому, по давньому,
Зовуть себе ще на жаль, самі, напів
москалями.
ГР. КУХТА.

Пробудися Лемківщино!

Пробудися Лемківщино, зі сну тяжкого,
Над тобою залітає черних круків много.
Вони, ті круки, мов павуки,
вони Тебе оснувають, хотять Тебе
в сіти взяти, клятому москалеви продати.
Схаменіться черні круки, братів своїх
убиваєте!
Каснові внуки, рускими їх називаєте!
Хто вони, ці ворони круки, годі все писаги,
Тільки пригадаєм, кождий буде знати.
То темноти, казні воїни
дурять несвідомий наш рід:
Що не було і немає Країни.
Але Вона ще не вмерла,
Таки буде панувати — жити!
Буде, колись злих синів,
Лихом, злою кров'ю звати, голосити.
Гриць Кухта з під Дуклі.

Прислайте дописи з Ваших сіл, пишіть, що діється в Ваших сторонах.

Подяка точного передплатника за нагороду

До Всехвальної Редакції
„Нашого Лемка“ во Львові.

Дякую вам, жесте мі вислали таку добру книжку — „Господарська весна“, бо з неї мож ся довідати дуже доброго і цікавого для нас господарів.

З поважанням
Жегестовский Семен. Милик,
Увага: Всім точним передплатникам, які до „Вознесення“ прислали цілорічну передплату (3 зл.), вислали Редакція „Нашого Лемка“ даром і оплачено цікаву господарську книжку — „Господарська Весна“. Як бачимо з повищою подяки, „Господарська весна“ дуже нашим газдам сподобалася й багато з неї скористають. Дякує також за книжку Гриць Кухта, зі Завадки рим., який приїднав нам 8 нових передплатників, з його беріть собі примір всі, буде ще кращий „Наш Лемко“.

Чи Ви вже вислали передплату (3 зл. на цілий рік) на „Нашого Лемка“?

Брати за океаном спішать з помічю рідній Лемківщині.

До чесних громадян Вороблика королівського і шляхотського.

Ми тут в Америці, односельчане Воробликів шляхотського й кор. занялись переведенням збірки на книжки й передплату часописів до читалень Воробликів кор. і шляхот.

Чотири місцевості, де живуть Воробличани, вже обєднані й старажимося обєднати усіх. В двох місцевостях з них, перевели вже збірку, але ще й не всю.

Сума зібрана виносить вже **32 доляри**. Гроши будуть вислані до Львова до книгарні, а книгарня вишиле Вам книжки, а також річну передплату часописів.

На днях появилась стаття в наших (Американських) українських газетах із закликом в тій справі до всіх односельчан обох Воробликів.

Шлю Вам ширій привіт від братів зза Океану.

Нью Йорк, 2. квітня 1934 р.

Степан Пельц.

ЗАМІТКА: Дуже радіємо, що перші Воробличани в Америці памагають своїм односельчанам в Старім Краю — та дають їм можливість користати з рідного українського друкованого слова. Віримо, що за Воробличанами підуть і інші емігранти — лемки з поміччю своїм селам, та що небаром наша Лемківщина відродиться до нового національного життя. Честь Вам і слава чесні Воробличани в Америці! Редакція „Н. Л.“

Листування Редакції.

Вл. Захар Рак — Америка: листа ми одержали, щиро дякуємо за вістку із за Океаном, помістити його не можемо, бо бубни сконфісковані, як самі згадуєте: разиви....; передплату зачислюємо Андрієві Гесц з Фоліата, п. Цеклин, решту для Вас до кінця ц. р. Просимо приєднати нам передплатників між Вашими знакомими в Америці та писати як живете — за що згори пересилаемо Вам в імені Вашого швагра Андрія та від нас щирі поздоровлення.

Вл. Читачів у Канаді — Торонто: просимо прислати передплату, якої ми ще досі не одержали. Часописи шлемо всім стало.

Всіх Шановних Відборців «Нашого Лемка» (коміс.) просимо надсилати належність за продані числа, як рівно-ж донести нам, кому ще слати «Нашого Лемка».

Вл. Іван Пецилак з Рихвалиду має заплачено по кінець року. Якщо виїхав до Франції, нехай його рідня читає «Нашого Лемка»; ми стало посилаємо.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна осьма стор. — 40 зол.. Сторінка має 3 шпалти — за 1 мм. на 1-ну шпалту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..

Наша рідна Лемківщина

Наша рідна Лемківщина
Для нашого серця мила!
Наче голубка, дівчина,
До серденька прилучила.
Нас і голубить. Як мати
Своїх діток, прокормляє,
Та любити-шанувати
Красу свою, нас навчає.
Її сині ліси й гори —
І природа вся дрімуча,
Чи ялових піль простори,
Чи то навіть буря-туча —
Заставляють пригадати
Нашу минувшину давну
І учитись поважати
Вкраїни Історію славну!...
Її гір сини-легіні
Задержали рідну ношу
И будуть вірні Україні!
О це, Провидіння прошу.

Ст. Вархоляк.

Кюбов своєого!

Любимо Тя рідна Ждиньо,
Краще, як сусідні села,
Не одному таки дивно,
Що співпраці в нає не слідно.
Качковського оснували, щоби все забаву мати.
Тоді добре ся опити її по ж'амбі! ся вибити.
Молодь наша зрозуміла, що та праця не є
Щира;
Бо то чужі люди ихають і на такім користуються.
Ми Молоді, рука-в руку, дівчата дадуть
Понуку,
Свос будем шанувати та «Нашого Лемка»
— все читати.
А наш Отець ібомаленьки, заговорить і до
Пенікі;
Треба дітям щось помочи, буде свідомий
рід будучий.
Тоді єдність в нашій Ждині, буде любов
і в родині;
Незадовго будем мати, то, що всі бажаємо!
Ждинський.

Уживаймо лише
**знаменитої
цикорії „Луна“
і здорової
підмінки
кави „Пражінь“**
виробів української кооперативної фабрики
„Суспільний Промисл“ у Львові

Як гойти зломані роги у корів

Часто корова (рогата тварина) переломлює та збиває собі роги: або коли насочить на яку тверду річ, чи підховзиться та несподівано упаде на ріг, чи застромить його в яку щілину або між конарі в лісі й набиваючи собою, відломить частину або й весь ріг. Переважно збивається тільки ріг, а лишається роговий нарости кістки,

на якому сидить ріг. Деколи надломлюється й частина чолової кістки. Тоді може прикинутися звуження мозку з кровотечю, що звичайно кінчается смертю.

Збитий ріг обмивається карболівою (креоліновою) водою, щільно притулюється надбиту частину та нерухомо повязується її вузеньким та мягким повивачем (леняною чистою ряндкою), якою попереду помашується клеєм або картопляним клейстром. Зовсім відломлений ріг повязувати нема на що, бо він не приросте знову; навпаки, треба зрізати пилкою чи гострим ножем наприкінці пенька, добре розмити, положити повязку з оцтовою водою, щоб спинити кровотечу. Завій годиться лагодити міцно, щоб не було потреби його змінити часто. Добре є обмашувати повязку дъогтем й не знімати її, аж доки вона не відпаде сама.

Корови держати в чистоті, проводитися з ними лагідно, не бити та не стигати, бо рогата тварина перестрашена стає необережною та змалює користі, бо худне, кудерявіє, перестається доїти.

Посміймесь кусицьк

— Також купіль.

Маля Катруся приїхала над море, де перший раз побачила плавучий корабель, каже до своєї мами:

— О, мамо, залізниця купається.

— Цікавий синок.

— Тату! скажи мені, як чюда сяде на крониву, то хто кого вжалить?

— Пояснила.

Суддя: Ви обжаловуєте свого чоловіка за те, що підняв на вас руку.

Жінка: Властиво не за те, що підняв, а за те, що опустив.

— Кум-фільозоф.

Ой, біда, куме Пилипка!

Вей, та де там. Тільки треба знати газувати! Повідав вчера Калява, що допровадив до такої ощадності, що годен легко виживти корову о малім кошті. Бо щодня однімав по єдній соломці з сі корму, а брестро жила. И хто зна, як довго била би жила о ті єдній соломці, як билаби не здохла.

Теперішний жебрак.

— Не маю, дідусю, грошей, але можу вам дати роботу.

— Не треба — каже дід — я не маю грошей платити за роботу.

Український гріш — в українські руки. Ставайте в ряди кооперативи; де сила й одність — там нічо не віді ворожа шутка.

Боріться дружно — ставайте кооперативно до піднесення украйнського доброту.